

Zajčji pogovori.

Dolgoπέtnik.

Doj, to bilo je vihárno,
Ves dan nam takó neváрно!
Še sedáj strahù srcé se
Zajčje hrabro v meni trese.
Je-li se pekèl odprl,
Da bi zajčke nas požrl?
Črne lisaste pošasti
Me hotele so popasti.
Po ušesih še mi krik,
Divji krik zvení in vik.
Strudil jaz sem se nemálo,
Ker sem skakal, kar se dalo,
Zdaj na to, na óno stran,
Zdaj pa spet nazaj drzán.
In takó sem, reči smem,
Pasjim zmedel sled zverém.
Zdaj pa mirno tu počivam,
Slavo urnih nog uživam.

Uhač.

Res je, mnogo skusil ti si,
Toliko ko jaz, pa nisi!
Dobro brusil sem podpláte,
Toda moje glej lopáte!
Oh, kakó bolí močnó
Me preluknjeno uhó!
Tam pri poti, ko pri neki
V stran zavijem se smereki,
Pok! pok! nekaj zagrmí
In uhó me zaskelí.
Zavrtelo se mi v glavi,
Jaz jo pihnem po planjavi
In rešili so me skoki,
Skoki urni in široki.
Ko se pa ogledam prav,
Vidim, da sem ves krvav.
Bodi-si, kosmata kapa!
Da mi le ušlá ni sapa.

Dlakec.

Strijcu, oh! pa vže ušlá je,
Njega nihče več ne zmáje. —
Videl, videl sem možá,
Črno brado on imà,
V roki pa imel je cév.
Psi tulili so: bév, bév!
Strijček letel je nepázen,
Pa zadela ga je kázen.
Mož poméri, bedro eno
Zadnje mu je prestreljeno,
Odstreljen mu tudi rep,
Saj veste, da bil je lep.
Malo časa še se vleče,
Dokler kri mu ne odteče,
Tam končal je pod borovcem,
Dal ne bo pečenke lovcem!
Prav! Mi v grob te bomo dali,
Mi za tabo žalovali.

Sivko.

Oh! po strijcu je hudó mi,
Toda smeh me vender lomi,
Kadar se domislím zdaj,
Kaj sem videl danes, kaj? —
Kaj je tam? — Nekdó leží
Tam pod hrastom in smrčí.
Mož je mlad, lepó obrít,
Malo s slamnikom pokrit.
Skoro, da bi k njemu stopil,
S šapo ga po nosu lopil.
Ali naj zdrobim mu puško,
S torbe vzamem kako hruško?
Kaj pa, ako se zbudí?
Kaj pa, ako res ne spí?
To pri sebi sam si pravim
In po konci se postavim
Osle mu pokažem: ajaj!
Pes pa, koder hočeš, lajaj!

Fr. Krek.

Konjiček.

Konjiček, glej, k sosedu teče
In sosedovemu reče:
„Pojdi zdaj z menoj, Matiček,
Da mi bodeš spet konjiček!
Uzdo bodem ti pripèl,
Sedlo ti na hrbet dèl,

Da za hišo in po njivah,
Po cveticah in koprivah
Dirjal bodeš mi naprèj,
Kakor nisi še dosléj!“
Z ramami Matiček migne
In kazalec k čelu dvigne:

„Tinček, mati je dejála,
 Da me bode kaznovála,
 Ako cvetje bom teptál
 In konjiče se igrál —
 Vidiš, da odslej konjiček
 Biti več ne sme Matiček.“ —
 Temno Tinček ga pogleda,
 Taka njemu je beseda:
 „Strahopetnež, naj jezí
 Mati se — le pojdi ti!
 Bodeva pa igri kràj
 Bolj na skritem zbrala zdàj.
 Dóli za vasjó potòk
 Glòbok teče in širòk,
 Ozka brv pa čez vodó
 Naju tja speljala bo,
 Kjer očesu mamke skrijo
 Naju bo početje zvito —
 Pojdi, le ne boj se nič,
 Lahko mèni si konjič!“ —
 Sluša Tinčka, postojí,
 Meče na okrog očí,
 Ker nikogar ne zapázi,
 Tiho se od hiše splázi. —

* * *

Ej, kakó ognjen konjiček
 Zopet danes je Matiček!

Skače, prha in rezgeče,
 Prst z nogami k višku meče,
 Tinček zadaj pa na vrvi
 Goni ga na ravnost k brvi:
 „Híjo, vranec, híjo, hó —
 Le ne boj se — čez vodó!“
 Gré konjiček in odzádi
 Tinček ga po hrbtu gládi;
 Gré — na brvi postojí,
 Dalje spraviti ga ni,
 Češ, tu prilika je prava,
 Da razvidi vsaka glava:
 Glej, pogumen res konjiček
 Neposlušni je Matíček! —
 K višku skoči — tal mu zmanjka — —
 Kaj zgodí se — ni uganka:
 Kóplje se, in vodo čisto
 Pije Tinček ž njim takísto! . . .
 Moker, plašen iz valóv
 Vsak ubere pot domóv.
 Kaj pa bo domá, o jéj,
 Misliti ne sme napréd!
 Kaj bi bilo? — Čisto jasno:
 Joka konj in Tinček glasno,
 Mati, kakor je v navádi,
 Vsacega pa s šibo gládi,
 Da mu hlače osuší,
 Nepokornost odpodí.

Modést.

Iz naše vasice.

(Piše Janko Barlè.)

XX.

Oleg Kolaričevega Matijčka in Boginjskega Martina, o katerem sem vam vže pripovedoval, ne smem pozabiti niti Gregoričevega Martina. Ne vem, če sem bil vreden ali ne, ali moram priznati, da sem imel vže takrat, ko sem se še z vaškimi otročaji po vasici naganjal, mnogo dobrih, starih prijateljev, a mej te moram prišteti tudi Gregoričevega Martina.

Hišica mu je stala in še stoji na dolnjem delu naše vasice, tam, kjer se cesta vije vže proti bregovom srebropene Kolpe. Hišica starega kova. Čestitljivo, staro, leseno poslopje se je stisnilo prav ob cesti v senco košatih dreves in kakeršno je bilo takrat, ko se prvič spominjam, tako je še danes. Na jedni strani prostorna soba z okenci in starodavnimi na steklo slikanimi slikami, v sredi veža s kuhinjo, a na drugi strani shramba, kamor se je spravljalo različno kmetsko orodje, živež, obleka i. t. d. Slamnata streha je štrléla precej venkaj, tako da je bilo tudi ob dežji pred hišo na debeli klopi varno zavetje in ugoden počitek posebno ob poletnih večerih. Zato so se tudi ondu zbirali na pogovor vsi prebivalci